

Preston B. Nichols - MONTAUK PROJEKT

izvor : <http://www.joschua.biz/>

Preston Nichols Al Bielek Jordan Maxwell

Kako je otkrivena "Montauk stolica"

Osnovni dijelovi vremeplova iz Montauka su ČOVJEK I STOLICA, a ključ kojim se otvaraju vremenska vrata smješten je u LJUDSKOM UMU.

Jos krajem "pedesetih" znanstveni wounderteam iz Montauka znao je za otkriće osjetljive elektronske tehnologije koja je mogla doslovno čitati ljudske misli. Stroj za čitanje ljudskih misli djelovao je na način da "pokupi" elektromagnetske impulse koje ljudski mozak odasilja u procesu mišljenja i prevodi ih u razumljivu formu izraženu riječima.

Sastojao se od stolice u koju bi osoba sjela, kablova koji su sluzili kao senzori i okruživali stolicu sa svih strana gradeći žičanu konstrukciju nalik na piramidu, tri prijemnika za elektromagnetske impulse (HAMMERLAND SUPER PROP 600), te velikog GRAY 1 kompjutora koji je "ulovljene" valove ljudskog mozga slovima ispisivao na svom ekranu. Još uvijek je tajna kako je ova tehnologija otkrivena. Postojale su glasine kako je tehnologija za citanje misli tek poklon Sirijanaca, vanzemaljaca koji su došli negdje iz zvjezdanog sustava Siriusa i nadzirali eksperimente u Montauku.

Stroj je u početku samo citao ljudske misli, potom je bio u stanju registrirati osjećaje osobe u stolici i na ekranu prezentirati njegovu auru ili Montauk riječnikom kazano, elektromagnetsku strukturu tijela, te na kraju sve ulovljene ljudske misli prikazati jasnom slikom na ekranu kompjutera. Sve sto bi ispitanik na stolici mislio, znanstvenici su gledali na ekranu kao u živom TV prijenosu nekog stvarnog događaja.

Bili su ushićeni rezultatima eksperimenta, te su novu tehnologiju dodali onoj koju su koristili u eksperimentu PHILADELPHIA. Maštu im je dražila činjenica da je struktura kablova koju su dobili od svojih partnera sa Siriusa u svojoj osnovnoj ideji bila gotovo identična načinu na koji je Nikola Tesla kablovima omotao brod USS ELDRIDGE tokom vec spomenutog eksperimenta u Philadelphiji. Nadali su se kako novootkrivena oprema može riješiti misterij nevidljivosti USS ELDRIDGEA i njegovog nestanka u vremenskom tunelu 1943. godine. GRAY 1 kompjutor dobio je pojačanje u obliku IBM 360 kompjutera. Cijela naprava smještena je u posebnu relejnu stanicu s radio antenom koja je u eter trebala odašiljati ulovljene misli osobe u stolici. Od tog trenutka cijela ova mješavina kablova, prijemnika, odašiljača i posebne antene nazvana je MONTAUK STOLICA.

MONTAUK STOLICA je usavršavana nizom testiranja tijekom šezdesetih i sedamdesetih godina. Ali još nitko nije slutio da se zapravo "igraju" VREMEPLOVOM. Negdje u ljeto 1977. godine odašiljač "Montauk stolice" reproducirao je u dvorištu baze, dakle u prostoru ispred sebe, fizičku formu koju je toga trenutka

zamislila osoba u stolici. Forma je bila vidljiva i stvarna, a potom je nestala. Uzbuđenje koje je nastalo u bazi bilo je neopisivo. Cijeli eksperiment ponovljen je sa Duncanom Cameronom koji je slovio kao snažan psihički medij. Duncan je sjeo u stolicu priključen na svu onu gore opisanu aparaturu i skoncentrirao se na određeni predmet. Istoga trenutka predmet se pojavio u prostoru ispred njih. Stvaran i lako opipljiv. Kada je Duncanova koncentracija nestala, nestao je i predmet. U cijelom nizu ponovljenih testiranja događalo se isto - sve što bi Duncan snažno vizualizirao, naglo se materijaliziralo i pojavljivalo u bazi. Čak i zgrada koja je iznenada ispunila dvorište baze i izazvala paniku okupljenih.

Ono što slijedi zorno će prikazati zašto ovakvi projekti moraju ostati tajni. Naime, u Montauku su ubrzo otkrili da putem svojih odašiljača mogu ne samo citati misli ljudi na daljinu, ljudi koji ne moraju nužno sjediti u "Montauk stolici", već im mogu misli i prenositi. A sasvim u skladu sa prirodom svog projekta, prenosili su direktive i naredbe. Potpuno nedužni ljudi, nesvjesni što se s njima događa, izvršavali su poslušno cijeli niz bizarnih naloga odaslanih takozvanom DELTA T antenom iz Montauka. Naš informator, Preston B. Nichols, ne zna koliko daleko su otišli s ovim aspektom projekta - kontrolom ljudskih misli - ali zna da ovi eksperimenti nikada nisu prekinuti i da vjerojatno traju i danas. Godine 1978. tehnike kontrole ljudskog uma su zapisane i poslane na više vladinih adresa, CIA-i i vojsci. Oni su nastavili s praktičnom primjenom ovih tehnika.

A onda se konačno dogodilo.

Za vrijeme testiranja tijekom 1979. godine zapažen je neobičan fenomen. Pri pokušaju da se Duncanove misli, odnosno objekti koje je vizualizirao, projiciraju prema van, kroz odašiljač, ponekad bi tajanstveno nestajali. A onda bi se još tajanstvenije pojavljivali kroz nekoliko sati, dana, ili čak tjedana. Materijalizirani i stvarni, u dvorištu baze. Početnu zbunjenost zamijenila je groznica znanstvenog otkrića kada su u Montauku shvatili što se dogodilo. Duncan je sjedeći u "Montauk stolici" po ustaljenoj proceduri vizualizirao željeni predmet, ali ga je u svojim mislima sasvim nesvjesno i spontano smjestio u neko drugo, buduće vrijeme. Drugim riječima izvršio je uspješan proboj kroz vrijeme. "Montauk stolica" postala je vremeplov.

Cijela baza bila je opsjednuta novootkrivenim fenomenom. Mogućnost proboja kroz vrijeme, putovanja u prošlost i budućnost postala je opsesija svih upućenih u projekt. Sa posebnim zadacima prijavljivali su se na sve postojeće seminare i predavanja o fenomenu vremena i prostora. I to svi, baš svi znanstvenici i tehničari vezani uz eksperiment. Ali, bez obzira na entuzijizam, učinjen je slab ili nikakav pomak.

Nenadani prolasci kroz vrijeme, predmeta koje je Duncan vizualizirao, ostala je povremena i neshvaćena pojava. Sve dok iz sasvim nepoznatog izvora, nepoznatog za većinu sudionika eksperimenta, nije došao nacrt sprave koja je dodana već postojećoj "Montauk stolici". Čudnu napravu nazvali su ORION DELTA T ANTENA zbog glasina koje su kružile bazom kako su pravi konstruktori naprave vanzemaljci sa Oriona, također uključeni u projekt. Bilo kako bilo, funkcionalnost nove antene uistinu je bila nezemaljska. Radilo se zapravo o posebnoj konstrukciji električnih kablova nalik na piramidu s osam stranica. Orion Delta T antena bila je smještena ispod zemlje, u posebno pripremljenoj podzemnoj hali veličine pola nogometnog igrališta. Točno u sredini iznad antene, na površini, smještena je "stolica", te iznad stolice odašiljač.

Duncan Cameron sjeo je u "stolicu" iznad nove antene prvi puta 1980. godine. Nakon dugotrajnog mentalnog treninga još više je razvio svoje psihičke moći. Snažno se skoncentrirao na vrijeme sadašnje, dakle godinu 1980. i vrijeme u budućnosti, na godinu 1990. Njegove vizualizacije puštene su kroz antenu i odašiljač. Gotovo istog trenutka, u središtu podzemne Delta T antene otvorila su se vremenska vrata, ili bolje rečeno vremenski tunel. Na ulazu, u bazi Montauk bila je 1980. godina. Na drugom kraju tunela bila je 1990. godina. Tunel je bio nekoliko metara širok i kroz njega se moglo gledati u unutrašnjost koja je bila nalik na živu, pokretnu spiralu. Preston Nichols je u svojoj knjizi o projektu Montauk napisao da je nevjerojatno nalikovala umjetničkim opisima vremenskih rupa u znanstveno fantastičnim filmovima. Na kraju tunela vidjela se svjetlost. U ovoj početnoj fazi u tunel nitko nije smio ući. Prvi putnici kroz vrijeme pušteni su tek naredne, 1981. godine.

Do tada učinjeno je nekoliko važnih pripremnih radnji. Vremenski prolaz u početku je bio nestalan, potpuno ovisan o Duncanovoj koncentraciji da ga održi u mislima. Ako bi čovjek u stolici postao mentalno nestabilan, vremenska rupa bi nestala. U slučaju da se u tom trenutku netko nalazi u njoj, trajno bi nestao u takozvanom "hiperprostoru". Tokom godine ljudi iz Montauka su svladali ovaj problem i sa velikom sigurnošću uspijevali vremenska vrata održavati otvorenim na duže vrijeme. Prije slanja prvih ljudskih posada kroz vrijeme i prostor otpušteni su skoro svi nizi znanstvenici i tehničari. "Na poslu" je ostao Duncan Cameron o čijim psihičkim moćima je ovisilo otvaranje vremenskih vrata, dva medija koja su služila kao zamjena u slučaju da se Duncanu nešto dogodi, te Preston Nichols kojem su tek kasnije izbrisana sva sjećanja na projekt. Ostali su i direktori projekta, ali je bazu napustilo vojno osoblje. Doveden je potpuno novi tim stručnjaka, koji su djelovali po već poznatom sustavu djelomične upućenosti. Svatko je radio tek dio njemu nepoznate cjeline. Iznenaduje da pravi rukovoditelji projekta Montauk nisu htjeli da njihove eksperimente s vremenom prati vojska, te da su imali dovoljno moći da ih s lakoćom isključe i odstrane. Novo osoblje u bazi su nazvali TAJNA POSADA, a sam projekt putovanja kroz vrijeme dobio je novo ime - PHOENIX III.

TAJNA POSADA nije patila od nedostatka putne groznice. Gotovo neprestano su odlazili u prošlost i budućnost. Prolaz kroz vremensku rupu bio je jednostavan. Osoba koja bi ušla "usisana" je u prolaz i gurana sve do izlaza. Isto se događalo i sa stvarima koje bi nosili. Ali bilo je to opasno putovanje. Vremenska vrata, bez obzira na već spomenuti napredak u njenom održavanju, nikada nisu bila potpuno stabilna. Tokom brojnih putovanja ljudi su stalno nestajali i nikada se nisu vratili. U početku bili su to znanstvenici, svjesni u što se upuštaju. Kasnije, pod prisilom, sakupljeni su beskućnici New Yorka, dovoljno svjesni da ispričaju što su vidjeli ako se vrata živi, te dovoljno otuđeni da nitko nikada ne pita gdje su nestali ako se nesrećom za njima zatvore vremenska vrata.

Vremenom, putnici su sa sobom počeli nositi radio/video opremu i imali TV prijenos u živo. U Montauku su redovito putem radio i televizijskog signala pratili što se događa u prošlosti i budućnosti. Sav ovaj snimljeni materijal pohranjen je i dobro čuvan u nekoj tajnoj arhivi.

Po sjećanjima Prestona B. Nicholisa koji je tada radio u tornju i brinuo se za odašiljač, tokom 1982. i 1983. godine u vremenski prolaz masovno su slana djeca. Nitko nije znao od kuda dolaze ta djeca, nikada starija od 18 i nikada mlađa od 10 godina. Sa svog položaja u tornju Nichols je zapazio da su sva djeca plavokosa i plavooka, uvijek dječaci, nikada djevojčice. Izgledom su odgovarali nacističkim propagandnim stereotipima o arijskoj rasi. Kasnija Nicholsova istraživanja su pokazala da Montauk ima nezgodnu nacističku prošlost zbog njemačkih fizičara koji su odmah nakon rata priključeni pretečama ovog projekta, ali to nije bilo objašnjenje za slanje plavokosih dječaka kroz vremenska vrata. Smisao ove akcije i danas je nepoznat.

Možda se neko logično objašnjenje može nazrijeti u činjenici da su u Montauku često odlazili u prošlost, u razdoblje Prvog i Drugog svjetskog rata. Nichols je uvjeren da su pažljivo pratili zbivanja u modernoj svjetskoj povijesti, te da postoji mogućnost intervencije i pokušaja da se povijest promijeni. Možda su intervenirali u razdoblju Hitlerove vladavine, a možda su plavokosi putnici putovali u budućnost. Na žalost, nemoguće je bilo što konkretnije zaključiti. Zna se tek da je s one strane vremenskih vrata ostalo nekoliko stotina osoba s nekom namjerom i da nisu svi nestali nesretnim slučajem. Gdje su, na kojem dijelu vremenske trake obavljaju svoje tajanstvene zadatke, još nije poznato.

Projekt Montauk: Istraživanje Marsa

Prva ljudska letjelica na površinu Marsa je sletjela davne 1962.godine. Zemaljske svemirske sile uspostavile su baze na Mjesecu i Marsu, od početka 70-ih prošlog stoljeća. Tamo su poslani znanstvenici mimo svoje volje, jer nije usavršena tehnika za njihov povratak.

Zvanično, u verziji za javnost, na Mjesec smo počeli odlaziti 1969.godine, a u stvarnosti jedna ljudska posada, Amerikanci i Rusi u zajedničkoj misiji, se spustila 22.travnja 1962.godine.

Sredinom sedamdesetih američki satelit Viking 1 poslao je na Zemlju seriju fotografija površine Marsa na kojima su se jasno mogle uočiti građevine, kasnije nazvane Lice, Piramide i Tvrđava. NASA je sve podatke prikrla.

Početak osamdesetih na Zemlju su već stigle tisuće fotografija površine Marsa. U Montauku su znali da građevine iz Cydonie nisu "igra svjetla i sjene", već da uistinu postoje i da su umjetno sagrađene.

Članovi kolonije na Marsu poslali su vijest kako ne mogu pronaći ulaz u piramide. Ulaz je bio ili sjajno prikriven, ili ga uopće nije bilo. Na površini "crvene planete" nalaze se dvije male i jedna velika piramida koje su međusobno udaljene točno kao i one u Gizi, u Egiptu. Ispostavilo se da je piramida na Marsu sagrađena preciznije čak od svog zemaljskog dvojnika u Gizi. Izviješće s Marsa je glasilo: "koristili smo svu poznatu i dostupnu tehnologiju, ali nismo uspjeli ući u unutrašnjost piramide".

Odgovor iz Montauka bio je jednostavan - "dajte nam koordinate podzemnog područja na Marsu koje želite istražiti".

Kakav izazov za gospodare vremena i prostora iz Montauka. Zaključili su kako je najbolje da svog putnika kroz vrijeme projektiraju točno u centar unutrašnjosti velike piramide na Marsu. Strasno su željeli ući u prostorije u unutrašnjosti jer su duboko vjerovali kako se tamo kriju ostaci neke visokorazvijene tehnologije. Njihova tehnologija, nova tehnologija za putovanje kroz vrijeme im je omogućila obilazak ispod neprobojnih piramidinih zidina. Radilo se je o tehnici koja je nazvana "Stolica iz Montauka".

Riječ je o tehnici koja odvaja elektromagnetski otisak ljudskog bića od njegovog fizičkog tijela i ovaj elektromagnetski entitet prolazi kroz vremenska vrata, prolazi usporedo i kroz vrijeme i kroz prostor do predviđene točke - ovoga puta točno u unutrašnjost famozne piramide na Marsu.

Ovo neobično elektromagnetsko biće bilo je pod kontrolom četiri sata, i ako se ne bi na vrijeme vratilo rasplinulo bi se u nepoznatim dimenzijama prostora i vremena. Na putovanje puno rizika i opasnosti krenuo je - Duncan Cameron.

Putovanje na relaciji Montauk - Mars počelo je početkom 1982.godine. Koristeći vremenska vrata, Mars je detaljno pretražen, ali njegovi stanovnici nisu pronađeni. Istraživači su se morali vratiti 125 000 godina u prošlost prije no što su naletjeli na njih. Nije poznato kako su izgledali, niti što su sve ljudi iz Montauka pronašli.

Postoji mišljenje kako piramide na Marsu služe kao neka vrsta antene. U unutrašnjosti postoje ostaci visoke tehnologije koji bi mogli biti korišteni kao oružje. Potpuno je jasno zašto su u Montauku odlučili šutjeti...

Istraživanje Marsa putem vremenskih tunela trajalo je do ljeta 1983.godine.

"Podzemne prostorije bile su napuštene. Bilo je nekoliko većih kamenih prostorija povezanih hodnicima. Pronašli smo i energetske sustav, uključili ga i svjetlo je obasjalo cijeli prostor. Nevjerojatno. Ali nije bilo traga života. Samo spisi, ploče, kipovi, sve poslagano kao da je riječ bila o skladištu". - kaže Al Bielek koji je kao jedan od članova prve posade na Mars, tamo kroz vremensku rupu odlazio dva puta javno i dva puta tajno.

Al Bielek dalje kaže - "Sve je bilo zapisano na meni nepoznatom jeziku. Ali toliko sam se zainteresirao za ovo otkriće, da sam dva puta tajno otvorio vremenski tunel, uz pomoć Duncana, i vratio se na Mars. Kada su nas otkrili bili smo isključeni iz projekta. I ja, i Duncan, i Preston koji je znao što radimo. Već tada smo bili dobri prijatelji. A kada vas u Montauku isključe iz projekta, to ne znači da idete doma, već na pranje mozga. Izbrisali su nam sva sjećanja na Montauk i pustili u civilni život. Bili su sigurni kako je sve pokriveno. I bilo bi da nisu nastavili projekt. On uopće nije završen 1983.godine. Sve je nastavljeno, a kada smo Preston i ja slučajno poceli pretraživati samu lokaciju Montauka, počela su se vraćati sjećanja."

Na drugom kraju vremenskog tunela

Dana 12. kolovoza 1983.godine vremenska vrata u Montauku su se otvorila i kroz njih je u bazu "pristao" USS Eldridge. Bilo je to točno u minut 40 godina nakon što je u luci Philadelphia (12.kolovoz 1943.godine) započeo eksperiment nevidljivosti. Sudionici projekta Montauk su znali što slijedi, te su vojni brod USS Eldridge očekivali na svom kraju vremenskog tunela.

Zvijer je pobjegla

Ali toga dana se je dogodilo još nešto nevjerojatno. Kroz vremensku rupu, iz alternativne stvarnosti, u fizičku realnost baze upalo je čudoviste čije porijeklo nitko nikada nije saznao. Zvijer je bila velika, nervozna, gladna i opasna. Počela je gutati sve što vidi, te rušiti barake u bazi pred kojima se našla. Zanimljivo je da je zvijer vidjelo desetak ljudi i da su je svi različito opisali. Iako moramo računati da su u strahu velike oči, čudno je da su se svjedoci toliko razilazili u opisu. Za neke, čudoviste je bilo visoko dva, a za neke četiri ili čak pet metara.

Vrlo brzo, preplašeni ljudi u bazi, shvatili su da čudovište privlači električna energija. Započela je opasna jurnjava ne bi li se pogasila sva svjetla i svi ostali izvori električne energije. Radila su samo vremenska vrata koja su namjerno ostavljena otvorena. Tek kada je bazom zavladao potpuni mrak, čudoviste je kroz vremenska vrata nestalo u eteru. Nikada nitko nije saznao od kakve energije je bilo sačinjeno i kakvoj realnosti pripada.

Ali bilo je zorno upozorenje u što se eksperimenti nalik na Montauk projekt mogu izroditi. Što bi bilo da je čudoviste nestalo preko ograde baze i zaputilo se u obližnja naselja ili prvi grad na putu - New York - bolje je ne zamisljati.

Što su primjetili stanovnici

Stanovnici mjesta Montauk, po kojem je baza Montauk Point i dobila ime, pričali su kako je jednog ljeta naglo počelo snježiti, kako su, posebno noću, nastajale oluje za koje su sigurni da im je početna točka bila vojna baza, da su nepoznate životinje znale iskakati preko ograde, te da je jednom zavladao panika koju je, navodno, izazvala nepoznata zvijer prijeteci da uništi bazu i pobjegne.

Upotrebljeno oružje iz Montauka

PRESTON NICHOLS, još u svojoj prvoj knjizi PROJEKT MONTAUK otkriva kako je barem jedno moćno i razorno oružje proizišlo iz montaukove vojne radionice već upotrijebljeno u ratnim sukobima devedesetih. A postojanje konkretnog oružja dokazat će i postojanje projekta u kojem je izumljeno, te postojanje vrlo živih i stvarnih znanstvenika koji uvijek prvi povuku obarač na svakom svom ubojitom izumu.

U poglavlju KONTROLA MISLI I ZALJEVSKI RAT Nichols piše: Bio sam na odmoru kada je započeo rat u Persijskom zaljevu. Stoga sam imao dovoljno vremena da pratim silne konferencije za tisak koje su svakodnevno davane na televiziji. Posebno volim nastupe u živo nasih časnika, jer im se često dogodi da budu nesmotreni i kažu nešto što kasnije moraju pobijati.

U jednom izvješću reporter CNN-a pricao je kako se upravo vratio iz Kuvajta, gdje je putovao s jednom američkom patrolom. Iznenada su iza susjedne pješčane dine primijetili tridesetak iranskih vojnika. Dok su razmatrali što da poduzmu i kako da prisile Iračane na predaju, iznenada se pojavio helikopter američke vojske, koji je lebdio iznad uznemirenih iračkih vojnika. Već nakon nekoliko trenutaka, dok je helikopter odlazio i nestajao u pustinji, Iračani su izišli iz skloništa s visoko podignutim rukama i predali se američkoj patroli.

Cijela ova priča bila mi je sumnjiva. Bez borbe, jednoj slučajnoj neprijateljskoj patroli, predala se ista ona iračka jedinica koja se bespoštedno mlatila s Irancima u osam godina dugom SVETOM RATU. U najmanju ruku čudno, ali izgleda da se tako uistinu dogodilo.

Nekoliko dana poslije, u vrijeme kada se već vidjelo da se rat blizi kraju, američki general NEIL uživo je odgovarao na pitanja novinara BBC-a. Novinara je najviše zanimalo mišljenje generala o načinu na koji misle osvojiti podzemne bunkere koje su za iračku vojsku godinama prije sagradili stručnjaci iz Istočne

Njemačke. Ovi bunkereri bili su na glasu kao neosvojivi zbog svoje nevjerojatne čvrstoće. Bilo je to pitanje koje se često postavljalo tih dana, te sam s pažnjom čekao odgovor.

General Neil je s odgovorom počeo točno ovako: "Dovest ćemo helikopter s psihološkim..." Tu je naglo prekinuo i zakašljao se. Gotovo sam siguran da mu je grlo bilo u redu, a kašalj umjetan. Zapravo, ponašao se kao čovjek koji je napravio grešku i trazi kratak predah da razmisli što će reci. Nastavio je ovako: "Oprostite, dovest ćemo helikopter sa PA sustavom i istjerati ih napolje.

Po meni, jasno se vidjelo da je general napravio grešku koju je želio ispraviti. Morao je nastaviti rečenicu gdje je stao, pa u nastavku govori o helikopteru sa PA sustavom, koji ništa ne može protiv podzemnih bunkera. No, kako mu je u podsvijesti bio helikopter, u svojoj zbunjenosti probao se ispraviti na ovaj način.

Duboko vjerujem da je ona prva rečenica koja se generalu omakla trebala glasiti: "Dovest ćemo helikopter s psihološkim prijenosnikom i istjerati ih napolje. Sljedećih dana proveo sam neka istraživanja o spomenutim bunkerima. Saznao sam da su Amerikanci tražili nacрте od graditelja iz Istočne Njemačke. Zeljeli su znati točno kako izgledaju i koliko su zidovi uistinu neprobojni. Pokazalo se da su glasine o čvrstoci točne. Nakon prvog zračnog udara, iračka vojska ostala je u bunkerima gotovo nedirnuta. Tamo su imali hrane za boravak od šest mjeseci, te sto je još važnije, posebne prolaze za povlačenje u slučaju da se više ne mogu braniti. Vjerovali ili ne, predali su se nakon nekoliko dana borbe. Američke snage koje su izvele napad gotovo da nisu imale gubitaka. Sve to mi je izgledalo čudno, zapravo apsurdno.

Jednostavno ne vjerujem da su se fanatizirani irački vojnici, spremni da umru u borbi, predali pred helikopterima s PA sustavom. General Neil morat će naći drugu publiku za takve izjave. Cijela stvar, međutim, ima smisao ako je u pitanju napad helikopterima s psihološkim prijenosnicima koji bi u bunkere emitirali DOR, dakle napad s helikopterima naoružanim organskim topovima. Veća "porcija" DOR-a u bunkerima bi izazvala defetizam, apatiju, melankoliju i cijeli repertoar sličnih raspoloženja. A sva ona vuku vas u predaju i prema Montauku.

Kako je otkriven Montauk

Preston B. Nichols pisac je knjige MONTAUK PROJEKT i vodič kroz tajne danas napustene vojne baze na Long Islandu, mjestu gdje se sve odvijalo. Ponavljamo upozorenje koje je sam Nichols napisao na prvoj stranici svoje knjige: "Ako vam se događaji koji slijede čine nemogućim, ne prekidajte čitanje i sve prihvatite kao znanstvenu fantastiku. Možda jednog dana prihvatite i istinu, jer ovo je istinita priča."

Godine 1971. Preston B. Nichols zaposlio se u kompaniji BJM (pseudonim za stvarnu kompaniju čiji identitet autor svjesno taji) koja je obavljala niz krupnih poslova za Ministarstvo obrane. Radio je kao inženjer elektronike i specijalizirao se za elektromagnetske fenomene. Kako sam kaže nije bio osobito zainteresiran za paranormalne pojave, ali ga je nešto privlačilo da u slobodno vrijeme proučava fenomen MENTALNE TELEPATIJE.

Problemu je pristupio kao skeptičan znanstvenik, vjerujući kako telepatije ne postoji, ali se vremenom uvjerio u suprotno. Eksperimentalno je dokazao kako se telepatska komunikacija između dva ljudska medija odvija na principima sličnim ponašanju radio valova. Osjetio je enormno uzbuđenje kada je shvatio da ljudski mozak zrači elektromagnetske valove o kojima nikada nitko nije pisao. Za znanost još nisu postojali. Bio je to trenutak njegove inicijacije u svijet metafizike.

Počeo je oko sebe okupljati medije, ljude sa izrazitlm psihičkim sposobnostima i testirati njihovu moć telepatske komunikacije. Ali, nešto ih je uvijek ometalo u popodnevnim satima. Uvijek u isto vrijeme, u njegovoj sobi na Long Islandu, mediji bi postajali pospani. Posumnjao je na nekakav elektromagnetski izvor i svojom opremom otkrio da od nekuda zrakom dopiru radio valovi od 410-420 Mhz (Megahertza), uvijek u isto vrijeme i uspavljaju učesnike njegovih testova.

Odlučio je otkriti izvor signala. Trag ga je odveo u MONTAUK POINT, vojnu bazu u blizini njegovog stana. Iako je aktivnost osoblja u bazi bila naizgled uobičajena, nisu ga pustili u bazu i ignorirali su njegova pitanja o radaru kojeg je primijetio na jednom krovu, koji je po njegovim mjernim instrumentima bio cilj njegove

potrage. Vraćen je kući, vratio se i svojim psihičkim eksperimentima, izbjegavajući popodneve sate, osim za spavanje naravno.

Sve do 1984.godine, kada ga je jedan prijatelj obavijestio kako je vojna baza Montauk napuštena. Ponovno nošen čudnim porivom i znatiželjom, koju će shvatiti tek kasnije, posjetio je čuvara baze koji se zvao Anderson i uz nešto ljubaznih riječi bio pušten unutra, iako je i dalje pristup bio zabranjen. Anderson je ispričavajući se zbog svoje tajanstvenosti rekao nešto čudno - "moj posao nije da čuvam stvari u bazi, već da čuvam bazu od ljudi. Naređeno je kako nitko ne smije ulaziti."

Iznimka je bio skitnica, neuredan čovjek koji bi ponekad prespavao u jednoj od napuštenih zgrada. Čuvar ga je pustao unutra jer skitnica je nekada bio ovdje zaposlen, a sa propašću baze propao je i sam. Prvi susret sa skitnicom, za Nicholisa je bio prvi susret s noćnom morom u koju će se pretvoriti njegovo suočavanje s MONTAUKOM. Naime, skitnica ga je prepoznao i tvrdio kako je Nichols također bio zaposlen u bazi. Nichols u skitnici nije prepoznao ništa, osim paranoje, ali je sa sobom odnio prvu klicu zbunjenosti jer skitnica je detaljno opisivao neke elektronske naprave i način na koji su funkcionirale. Posjedovao je nesumnjivu tehničku naobrazbu i uistinu je nekada mogao biti zaposlen u bazi.

Nekoliko dana kasnije pritisak nevjerojatnih činjenica je narastao. Nicholisa je u njegovom uredu posjetio potpuno nepoznat čovjek koji je tvrdio kako ga se sjeća iz Montauka. Štoviše, po ovoj tajanstvenoj osobi naš junak je bio jedan od direktora projekta. Neznanca je izbacio napolje, ali i još jače zagrizao u mamac tajanstvene baze koji ga je sve više privlačio. Preselio se na nekoliko tjedana u mjesto Montauk po kojem je baza dobila ime i počeo upoznavati njegove stanovnike. Ponovno su ga neki prepoznali kao visokog funkcionera upletenog u projekt, dok su ga njihova svjedočanstva sve više zbunjivala. Ljudi su pričali kako je jednog ljeta naglo počelo snježiti, kako su posebno noću, nastajale oluje za koje su sigurni da im je početna točka bila vojna baza, da su nepoznate životinje znale iskakati preko ograde, te da je jednom zavladala panika koju je, navodno, izazvala nepoznata zvijer prijeteći da uništi bazu i pobjegne.

Nichols je ljudima zavirivao u oči, mirisao dah, ali nije pronalazio tragove alkohola ili mentalne pomućenosti. Ali je sam sebi sve više ličio na luđaka.

Posebno kada mu je u jesen 1984.godine na vrata pokucao čovjek koji se predstavio kao DUNCAN CAMERON, a za kojeg je iz priča znao kako je jedan od dvojice brace Cameron koji su učestvovali u legendarnom eksperimentu Philadelphia. A Duncan je Nicholsovu zbunjenost događajima od kojih više nije mogao pobjeći čak i kada bi to htio, doveo do neizdržljivosti. Smirenim glasom osobe od autoriteta objasnio je kako je Nichols uistinu nekada bio jedan od direktora Montauk projekta, kako se poznaju i kako očajnički treba njegovu pomoć, jer posjeduje tek fragmentarna sjećanja na cijeli projekt.

Bio je siguran kako je je njemu, baš kao i Nicholisu izbrisano pamćenje nakon što je projekt prekinut. Bio je to najbolji način da se osigura njihova šutnja. Nicholisu je u memoriju posebnom tehnologijom koju su razvili, ugrađeno sjećanje na život za koji je mislio da je do sada vodio. Mnogo toga nije štimalo u ovoj priči, posebno činjenica da je još od dana kada je vršio eksperimente sa telepatijom Nichols čeprkao po tajnama Montauka, što mu nakon pranja mozga po Duncanovoj verziji sigurno ne bi ostavili kao sjećanje. Dakle, bio je siguran kako je uistinu proživio sve te godine. Ali bilo je nešto istinito u tom Duncanu Cameronu, možda njegov očaj, ili je osjetio da dijele neku zajedničku dramu, te mu je odlučio pomoći.

Prvo su pokušali sabrati sve što je Duncan znao o Montauku. Bilo je čak i zabavno, sve do trenutka kada je Duncan tvrdio kako se sjetio da mu je u memoriju ugrađen zadatak da ubije Nicholisa. To je bio i glavni razlog što se uputio u njegov stan. Igra je postala preopasna i Nichols je odlučio uvesti nove igrače. Moćne i na svojoj strani. Posebno jer je sasvim ozbiljno počeo shvaćati Duncana. Radeći na njegovim sjećanjima i sam je počeo u svojoj mašti doživljavati vizije postrojenja i događaja vezanih uz projekt. Kada ih je usporedio sa Duncanom, sjećanja su im bila identična. Bilo je isključeno da obojica imaju iste paranoične vizije. Bile su to slike stvarne prošlosti koju Duncan nije mogao rasvijetliti sam. Ne ako je mislio ostati živ.

Organizirao je grupu ljudi na sličan način upletenih u projekt Montauk. Nesretnika koji su se počeli sjećati prošlih događaja i koji su strijepili za svoj život. Jedan od njih bio je u rodbinskoj vezi sa senatorom kojeg Nichols u svojoj knjizi nije želio imenovati, stoga ćemo ga tako i zvati - senator. Na prvom zajedničkom sastanku, lukavi političar im je odmah spasio glave. Savjetovao im je da sve što znaju objave u javnosti. Do posljednje sitnice. Bila je to njihova polica životnog osiguranja. Bila je to i točka na kojoj je nastala knjiga PROJEKT MONTAUK, te sva ezoterijska gužva novih svjedoka i istražitelja koja traje i danas. Ne postoji termin koji je u svjetskoj ezoteriji toliko eksploatiran i spominjan kao Montauk projekt.

Senator je pokrenuo i svoju privatnu istragu. Nakon nekoliko mjeseci javio se sa prvim saznanjima. Nitko u legalnim vladinim institucijama nije znao za tajni projekt u Montauku, ali baza je uistinu bila aktivna "sedamdesetih" i "osamdesetih". U to nije bilo sumnje, a postojali su i vojni spisi. Senator nije mogao saznati tko je financirao projekt, što ga je posebno čudilo, jer nije postojao nikakav financijski trag o ulaganjima koji bi u ovakve projekte morali biti enormni i vidljivi. Novac je očito davao netko sa strane, što je još jedna potvrda istinitosti priče o nacističkom zlatu i Brookhaven grupi koja je stajala iza projekta i plaćala ga. Ali u trenutku kada je senator poslan na "teren" Nichols to još nije znao.

Početak devedesetih zbrojio je sve kockice i slozio ih u mozak koji je u sve oštrijim crtama pokazivao nevjerovatnu sliku - on je uistinu bio jedan od direktora projekta Montauk. Koliko god to nevjerovatno zvučalo. Postojali su svjedoci, ali su najneugodnija bila njegova vlastita sjećanja koja su počela navirati. Ali kako je mogao graditi karijeru u kompaniji BJM, kao mlad tehničar sa znanstvenim ambicijama i paranormalnom znatiželjom, što je uistinu bio, kao fizički i mentalno stvarna osoba, od sedamdesetih do danas, te istovremeno, opet kao fizički i mentalno stvarna osoba, raditi, stvarati karijeru i stariti kao direktor tajnog projekta Montauk. Duncan Cameron ponudio je rješenje koje je izgledalo jedino moguće.

Nije samo riječ bila o brisanju memorije, već o fizičkoj prisutnosti na dvije paralelne vremenske trake. Koliko god to izgledalo bizarno, Nicholsu je ova mogućnost sačuvala zdrav razum. I gicala njegov znanstveni um koji se u obje vremenske trake i obje egzistencije održao jednako znatiželjnim. A da se uistinu radi o ovoj znanstveno fantastičnoj mogućnosti potvrdili su događaji koji su uslijedili.

Radeći svoj uobičajeni posao Nichols je u jednom razdoblju počeo osjećati tajanstvenu bol u lijevoj ruci. Onda mu se iznenada na ruci pojavio zavoj za koji je siguran da ga sam nije stavio. Ispod zavoja uistinu je bila rana, opekline nastale od vatre ili nešto slično. Problem je bio što se ničega nije mogao sjetiti, te što bi bol, rana i zavoj naglo nestajali. Kada mu se zavoj ponovno pojavio otrčao je u ambulantu kompanije i pitao znaju li nešto o tome, je li u toku dana dolazio s ozlijedom. Nitko se nije sjećao niti njega, niti njegove ozljede. Zavoj i pribor za prvu pomoć mogao se nabaviti isključivo u ambulanti. A onda se sjetio. Poput bljeska vidio je sebe na nepoznatom mjestu, pokraj aparata koji je eksplodirao i opekao mu ruku. Bilo je to sjećanje iz vojne baze Montauk.

Bio je sve bliže istini. Kada je načuo da BJM, njegova kompanija, posjeduje tajna postrojenja na Long Islandu, postrojenja u koja je pristup zabranjen svima osim nekolicini povlaštenih direktora kompanije, odlučio je probati sreću. Jednostavno se dovezao do vrata zabranjenih hala s visokom zaštitnom ogradom i rekao čuvaru kako želi ući. Nakon što je morao izgovoriti svoje ime uslijedilo je nešto nevjerovatno. Čuvar mu je nakon provjere u kompjutoru ispred sebe, spontano, kao da ne čini ništa neobično, uručio propusnicu na kojoj je pisalo PRESTON B. NICHOLS - DIREKTOR. Suzdržao je dah, mirno uzeo propusnicu i ušetao u upravnu zgradu. Na jednim vratima opet je vidio svoje ime, funkciju direktora, otvorio ih i ušao u kancelariju koja je pripadala njemu, Prestonu B. Nicholsu, ali iz ove druge vremenske trake. Na stolu je stajala pošta s njegovim imenom. Ništa nije dirao, već omamljen napustio mjesto. Kada se za nekoliko dana vratio, prostorije više nije bilo, na vratima je pisalo drugo ime, a još jučer ljubazni čuvar odveo ga je nepoznatom gospodinu Robertsu, kako ga je s poštovanjem oslovio. Roberts je bio kratak i jasan. "Gospodine Nichols, zaboravite sve što ste vidjeli, više se ne vraćajte ovamo, ako želite da vas ostavimo na slobodi."

Preston B. Nichols, tehničar iz BJM-a, samostalni istražitelj fenomena mentalne telepatije, znao je kako je vrijeme da napiše knjigu s nazivom MONTAUK PROJEKT. Krajem 1990. godine sjećanja su navirala sve više, tajni projekt čiji je bio jedan od direktora postajao je sve jasniji. Više nije tražio svjedoke po Long Islandu, jer najbolji svjedok bio je on sam.

Čovjek kojem je presađeno elektromagnetsko tijelo Edwarda Camerona

Edward Cameron učesnik je Eksperimenta Philadelphia. O tome postoje neoborivi povjesni podaci. Zajedno sa svojim bratom nestao je na brodu U.S.S. Eldridge u vremenskoj rupi i glavni je svjedok ovog tajanstvenog znanstvenog eksperimenta.

Svoj rad nastavio je u Projektu Montauk gdje je otkrivena tehnika za preseljenje ljudskog elektromagnetskog tijela, ili duše, u drugo tijelo. Na primjer, starca u dijete. Starac, Edward, i sam žrtva eksperimenata u kojima je sudjelovao, "preseljen" je u obitelj Bielek koja je izabrana jer su pregledavajući vremensku traku "Montauk rode" vidjele da će ova obitelj imati samo jedno dijete, muško, koje će umrijeti nakon prve godine života. Prenosjenjem elektromagnetskog tijela Edwarda Camerona u fizičko tijelo bebe pod imenom Al, prvorođenca Bielekovih ostalo je na životu.

Ali vremenom, kako je rastao, neobična sjećanja su navirala u memoriju Ala Bieleka. Postao je pisac i predavač na isključivo jednu temu - Projekt Montauk. Uvjerljivost njegovog nastupa učinili su ga super zvijezdom svjetske alternativne scene.

Sljedeći intervju nastao je na neobičan način. Preko svih dostupnih izvora, knjiga, pisama, magazina, Interneta i izvješća sa Bielekovih predavanja, sakupili smo izjave Ala Bieleka i složili na jedno mjesto. Njegove riječi su autentične i vjerno prenesene.

Nije nam dostupna njegova fotografija, jer Bielek bas kao i Nichos izbjegava slikanje i ne želi biti prepoznat na ulici.

Kada pročitate što govori, njegova bojazan postat će jasnija. Ovaj "razgovor" ujedno je i prilika da provjerite koliko je visoko vaš nivo tolerancije prema nepoznatom i čudesnom.

Intervju: Al Bielek

Zovem se AL BIELEK. Znam, jer se sjećam da sam nekada, u drugom tijelu bio Edward Cameron. Kao Al Bielek opet sam uvučen u isti krug znanstvenih eksperimenata. Prvo u okviru projekta PHOENIX, potom projekta MONTAUK. Znam, i ovdje vam mogu posvjedočiti da STOLICA IZ MONTAUKA uistinu postoji, da su tamo uspjeli probiti vremenski tunel, te da su ljudi sposobni putovati kroz vrijeme. I to rade već godinama. Ja sam učestovao osobno, kao Al Bielek, Preston Nichols je učestvovao kao Preston Nichols, a Duncan Cameron kao Duncan Cameron, ali u svom drugom tijelu uopće se ne sjećajući eksperimenta Philadelphia.

Tehnologija za stvaranje vremenskog tunela bila je poklon od jedne grupe vazemaljaca koji su s nama surađivali. Oko Montauka upleteno je više vrsta vanzemaljaca. Najčešće su se pojavljivali, oni iz ORION grupe. Riječ je o bićima nalik na reptile koje smo zvali LEVERONI. Vanzemaljci koji su s nama rado ispravljali tehničke probleme pripadali su grupi SIRIUS A. Znanstveno orjentiran narod, s materijalističkim pogledom na svijet. Ne mogu reći da su bili bez srca, ali znam da je ova grupa vanzemaljaca učestovala u eksperimentima KONTROLE MISLI u suradnji s našom vladom. Bića iz grupe ORION uglavnom su samo tehnički pomagali, po ugovoru za kojeg mislim da su međusobno sklopili.

Znam da je zbunjujuće i nevjerovatno, ali ovo nisu jedini vazemaljci koje sam vidio: Bilo je još "malih zelenih", ili točnije rečeno malih sivih. Grupa sa ANTARESA nije učestvovala u eksperimentima. Bili su samo promatrači. Izgledali su kao ljudi, ponašali se ljubazno. Njihovo društvo svakome je bilo ugodno. Imali su i ljudsku dušu. Na žalost, nisam shvatio zbog čega su uopće bili ovdje. Ono osnovno što su nas svi oni naučili bila je svijest o nivoima fizičke egzistencije, ne govorim o spiritualnim kategorijama, za koje nismo niti slutili da postoje.

Al Bielek o Nicholisu

Preston je bio tehnički genij. U projektu Montauk naslijedio je profesora Matthew Zareta na mjestu tehničkog direktora. Zaret je premješten na sličan projekt u Brentwoodu, a Nichols je uz njegov posao preuzeo i brigu o ostalom osoblju. On je tvorac nekoliko odašiljača koji su činili sastavni dio vremenske mašine. Kao kulisu imao je zaposlenje u jednoj zrakoplovnoj kompaniji na Long Islandu gdje je otpušten kada je počeo loviti konce o pravoj istini o Montauku. Njegove konferencije za tisak, te knjige, uistinu su uplasili ljude koji stoje iza svega. Ili vanzemaljce.

Montauk danas

Baza u Montauku danas izgleda potpuno napuštena, s paučinom koja se stvara na ostacima nekada suvremene opreme. Vrata su nasilno razvaljena, vjerojatno od lokalnih skitnica koje ovdje znaju prespavati ili ispijati svoje noćne kapljice.

Ali posjet bazi ipak je opasan, upozorava Nichols sve zainteresirane misterijom Montauk. Mjesto "zločina" nije preporučljivo osobno posjetiti. To je i dalje mjesto velike tajne.

Dva Nicholsova prijatelja posjetili su bazu krajem osamdesetih, bili oteti i doslovno se ničega ne sjećaju. Kao da su im izbrisane sve misli vezane uz te dane, a jedan vjerodostojan svjedok je 1991.godine tvrdio kako je na krovu glavne zgrade unutar baze vidio modernu video kameru kako lagano kruži i kontrolira okolicu.